

nen er en ting, man kan tage stilling til ud fra de tal, der oplyses om den. Man må således antage, at det er vigtigere for kommende elever og studerende og deres forældre, om tallet er 8,1 eller 8,5. Man må antage, at det er en væsentlig oplysning, sådan at man kan træffe et frit valg på et kvalificeret grundlag.

Det er en tilsyneladende objektivitet, det er en tilsyneladende deklARATION, for der er jo ingenting, der tilsiger, at det giver noget retvisende billede af, hvad der foregår. Der er ingenting, der tilsiger, at det siger noget om, hvad det er for nogle processer, der faktisk forløber på skolen, og der er bestemt ikke noget i det, der tilsiger, at det bliver bedre eller er ved at blive bedre, end det var.

Det andet er statsliggørelsen. For hvis det skulle være sådan, at man foreslog det her, fordi man gerne ville have, at skoler og institutioner lærte af hinanden, så forudsætter det jo, at der er nogle, der sidder og overvåger, hvordan det så går med de her forskellige tal, der vil danse rundt i landskabet, for at finde ud af, hvor de har de højeste tal, så vi kan drage ud til dem i busser og se, hvordan det går, eller indkalde dem til konferencer og høre, hvordan det går.

Men jeg ser ikke noget i lovforslaget om, at der afsættes midler til erfaringsudveksling eller konferencer eller nye typer af efteruddannelse baseret på dem, der gør det særlig godt. Jeg ser ikke tilløb til andet end golde tal på internettet. Og det er jo mærkeligt, at man slet ikke gør sig nogen forestillinger om, hvordan de tal vil virke, og hvad det er, man sætter i værk.

Vi synes, der stilles alt for få krav til gennemsigthed og åbenhed. Det burde ske med udgangspunkt i folkeskolelovens første sætning, at skolen skal samarbejde med forældrene – *samarbejde* med forældrene – på baggrund af et møde om det, som er det fælles, nemlig skolens anliggender. Så kunne man komme langt med gennemsigthed og åbenhed, hvis man mødtes om det, der foregik.

Det er trods alt så usædvanlig få år af et voksenliv, vores børn går i skole. Man kunne stille helt andre krav til os. Og man kunne bruge de penge, det vil koste at lave disse hjemmesider og offentliggøre disse oplysninger, til det arbejde, som vil være langt mere afgørende, fordi det binder skole og hjem sammen på en måde, som har været tiltænkt i dansk uddannelsesestænkning siden Natalie Zahles tid.

De her tal øger kun det, man kunne kalde bykymringsindustrien, som har brug for tal til at

viser handlekraft, sådan at noget kan gøres, og at man kan fare ud med bål og brand og brandslukning.

Men det, vi har brug for i forhold til folkeskolen, er gennemsigthed og åbenhed forstået som tillid, samtale og et langt mere forpligtende samarbejde mellem forældrene og skolen og de andre parter omkring skolen i øvrigt.

Det Radikale Venstre støttede ikke det første forslag; vi støtter heller ikke den her reparation. Vi tror sådan set ikke, at det bringer skolen noget godt. Tværtimod tror vi, at der under overskriften »Gennemsigthed og åbenhed« kunne arbejdes langt mere offensivt med samarbejde og med en diskussion af, hvad vi gør for at gøre det bedre, sådan at det er læringen og læringsprocessen frem for det tal, vi sætter på resultatet, der bliver sat til diskussion.

Den fg. formand (Birthe Skaarup):

Tak til ordføreren. Så er det næste ordfører. Det er fru Pia Boisen.

Pia Boisen (EL):

Da fru Pernille Rosenkrantz-Theil ikke kan være til stede, skal jeg redegøre for Enhedslistens holdning til det fremsatte lovforslag.

Alt skal måles og vejes, testes, prøves og sammenlignes. Det er sådan set regeringens politik, når det gælder uddannelsesområdet. Så er det åbenbart ligegyldigt, at pædagogik er svært at måle og veje og stille op i tabeller, og det er heller ikke vigtigt, at de ting, der kan stilles op i tabeller, kun beskriver en meget lille del af virkeligheden.

Kl. 18.00

Det er åbenbart også ligegyldigt for regeringen, at når alt skal stilles op i tabeller, så fokuserer skolerne selvfølgelig på at få de bedste tal i tabellerne, uanset om det betyder, at skolerne kun koncentrerer sig om en lille del af virkeligheden.

Dette lovforslag handler jo om mere sammenligning og mere rangordning af skoler og uddannelsesinstitutioner, fuldførelsesfrekvenser, frafald, overgang til andre uddannelser osv., og så kan man jo overveje, hvad det nu er, man skal bruge det til, at det tager 3 måneder længere at blive færdig på seminariet i den ene by i forhold til den anden by, eller at en tilfældig sproglig klasse på et gymnasium havde et tilfældigt højt eller lavt gennemsnit.

Problemet er jo, at skolerne får skævvredet deres vinkel til arbejdet med det her. De vil fo-